

Lenette van Dongen houdt plastisch pleidooi voor levenslust ★★★★★

„Dit zou wel eens mijn laatste theaterprogramma kunnen zijn”, merkt cabaretier Lenette van Dongen plompverloren op. *Paradijskleier* is alles behalve een aanloop naar een afscheid.

Lenette van Dongen is „de schaamte wel zo'n beetje voorbij Foto Annemieke van der Togt

Lenette van Dongen is in december zestig geworden: „En ik kan niet anders zeggen dan dat dit een geweldige fase in mijn leven is.” De herfstblaadjes die op het podium liggen, duiden dan ook niet op droefenis om alles wat verloren gaat, maar op de ballast die ze nu los kan laten – zeg maar: alles wat nog wel mag, maar niet meer hoeft. Het enige dat haar nu nog te doen staat, zegt ze, is „een leuke oude vrouw” worden.

Paradijskleier zou wel eens haar laatste theaterprogramma kunnen zijn, merkt Lenette van Dongen nogal plompverloren op, zonder verder in details te treden. Zo te zien weet ze het zelf ook nog niet zeker. Maar intussen wekt ze voornamelijk de indruk dat er nog veel meer in het vat zit. Dit twee uur durende programma zonder pauze is een overrompelende explosie van energie – een plastisch pleidooi voor levenslust, gelardeerd met gespierde grappen, een

paar stemmige liedjes en de vitale veerkracht van een danceparty, inclusief trampoline. Dit is allesbehalve de aanloop naar een afscheid.

Daarbij is Van Dongen ook in dit programma weer een wonder van expressiviteit. Ze kan zaken die al honderd keer door andere cabaretiers zijn bespot, geheel nieuw leven inblazen. Zoals de parade van inhoudsloze modetermen (passie, content, verbinding, en ga zo maar door) die ze in moordend tempo – en daardoor extra komisch – op een flip-over staat te krassen. Alsof we in de zaal een seminar zitten bij te wonen.

„Ik ben de schaamte wel zo’n beetje voorbij,” zegt ze ook nog. En inderdaad: wie zo onomwonden een demonstratieve scène over anale seks kan spelen, zonder gêne op te wekken, is nog lang niet toe aan een rustige oude dag.